

Պարույր Սևակ

Ատում եմ

Ատում եմ ձյունը՝
Թե նա տեղում է ամառվա կեսին,
Եվ մահն եմ ատում՝
Թե հյուր է գալիս աղջկատեսին,
Մահից ոչ պակաս՝
Եվ ա՛յն քողարկված մենատընտեսին,-
Նրա՛ն ու նրա՛նց,
Ուլքեր ուրիշի շեն տունն եմ քանդում՝
Իրենց պետք եկած գերանի համար,
Ուլքեր ուրիշի ծառերն եմ ջարդում՝
Մի բուռ չհասած ծիրանի համար,
Ուլքեր համայնքի ծովից եմ խոսում,
Բայց դեպի իրենց լճակն եմ հոսում...
Ատում եմ նաև այն խելոք սուսիկ - փուսիկությունը,
Որտեղ դժվար է տարբերել անգամ երեսն աստառից,
Եվ այն հարկադի՛ր, ոչ թե ի ծնե կուզիկությունը,
Որ ստացվում է... ցած առաստառից:
Ատում եմ նաև այն նեղ կոշիկը,
Որ արքանի պես ոտքերդ է բռնում,
Իսկ հոգուդ վրա կոշտուկ է դառնում...
Ա՛յն գործն եմ ատում,

Որ ոչ թե գործ է, այլ ծանրը հանցանք,
Ա՛յն փորձն եմ ասում,
Որ մարդկանց գլխին դառնում է փորձանք,
Ա՛յն դավանանքը,
Որ վերջ ի վերջո փոխվում է դավի,
Գլխացավանքը,
Որ փոխարկվում է սուր գլխացավի...
Խավարն եմ ասում, եթե խավարում
Ո՛չ միտք է ծնվում և ո՛չ էլ գավակ:
Եվ լույսն եմ ասում, թեկուզև պայծառ,
Թե չի հանդուրժում մինչև իսկ շվաք...
Ի՞նչ խոսքեր ասեն այն ձեռագրերին,
Որ չի հասկացվում, բայց կարդացվում է:
Ատե՛մ, թե խղճամ այն տարեգրերին,
Որ նյութ է սարքում,
Ոչ թե հավաքում:
Խղճա՛մ, թե ատեն այն տարագրերին,
Որ միշտ ապրում է... իր հայրենիքում...
Թո՛ւի, ինչքա՛ն բան կա կյանքում ատելի,-
Ես չգիտեի...

25-26.V.1957թ.

Մոսկվա